

Twisted
GAME

BŰNÖS MEGSZÁLLOTTAK

EVA ASHWOOD

Twisted
GAME

KEGYETLEN JÁTSZMA

KOSSUTH KIADÓ

A fordítás alapja:
Eva Ashwood: *Twisted Game – Filthy Wicked Psychos #1*
Independently published in 2022

Fordította
Medgyesy-Töreky Flóra

Szerkesztette
Kónya Orsolya

A szöveget gondozta
Winter Angéla

Borítóterv
Eva Ashwood

ISBN 978-963-636-752-7

Minden jog fenntartva

Copyright © Eva Ashwood 2022
Hungarian edition © Kossuth Kiadó 2025
Hungarian translation © Medgyesy-Töreky Flóra 2025

A szerző megjegyzése: A kötet egy dark romance, amely egyesek számára felkavaró témákat tartalmaz. Kérlek, saját belátásod szerint olvasd!

*Minden olvasónak, aki szereti, ha a könyvbéli
pasijai körül hemzsegnek a red flagek.*

*De ha már red flag
– nekem is a vörös a kedvenc színem.*

WILLOW

– Nem fizette be a szemeszterben esedékes tandíj fennmaradó részét – mondja kertelés nélkül a pult mögött ülő férfi.
– Ha nem rendezi hamarosan a tartozását, meg fog szűnni a hallgatói jogviszonya.

Körülöttünk a Wayne State University tanulmányi osztályának hangjai mintha a háttérbe vesznének, én pedig összekulcsolom a kezemet az ölemben, miközben belülről idegesség marcangol. Bassza meg! Tudtam, hogy ez következik. Amint ma reggel megnyitottam a TO-tól érkezett, TANDÍJ-BEFIZETÉSI ESEDÉKESSÉG tárgyú e-mailt, görcsbe rándult a gyomrom. Eddig eltengődtem egy-két kisebb ösztöndíjből, amit összekapartam magamnak, de az egyik a múlt héten elűszott, és nem tudtam fedezni a különbözetet.

– Tudom – mondom, miközben egyre szorosabban fonom össze az ujjaimat. – Számítottam egy ösztöndíjra, de nem jött össze. Van más ösztöndíj, amire pályázhatnék?

Nagyon igyekszem, hogy ne úgy hangozzon, mintha könnyörögnék, de nehéz kizárni a hangomból a kétségbeesést.

Rosszul leszek a gondolattól, hogy kicsaphatnak az egyetemről. Huszonkét éves vagyok, és még csak másodéves, vagyis idősebb, mint az összes többi hallgató az évfolyamomban. Mióta idekerültem, lemaradásban vagyok, és ha kirúg-

nak, mert nem tudok fizetni, akkor előlről kell kezdenem az egészet valahol máshol.

Csak úgy vihetem valamire, és szakadhatok ki abból a szar világból, amibe beleszülettem, ha tanulok. Valami jobbat kell kialakítanom magamnak, és ez azt jelenti, hogy nem veszíthetem el ezt az esélyt.

Nem veszíthetem el az itteni helyemet.

– Kereszt- és családnév? – dünnyögi a férfi.

– Willow Hayes – felelem, és elfojtom a késztetést, hogy emlékeztessen, pár perccel ezelőtt ő mondta a nevemet, amikor az asztalához szólított. Nyilvánvaló, hogy már így is bosszús, amiért fogadnia kell engem, én pedig nem akarom még jobban magamra haragítani.

Nagyot sóhajt, és gépelni kezd – az ujjai csak úgy repkednek a billentyűzeten. Mintha egy örökkévalóságig tartana, amíg átfutja az adatlapomat, és amikor újra felnéz, az arckifejezése még a korábnál is elutasítóbb, már ha ez lehetséges.

– Á! Látom, nem középiskolai érettségivel érkezett hozzánk. – Csücsörítve tart egy kis szünetet. – Csak a GED-vizsgálója* van meg, amelyet... túlkorosan szerzett.

Összeszorítom az ajkamat, ahogy igyekszem semleges arckifejezést megőrizni. A húszéves kor nincs is olyan messze attól, amikor a többség érettségizik, és ezért túlkorosnak nevezni... Úgy hangzik, mintha nagymama lennék, vagy mi.

– Igen, így van – erősítem meg.

* General Educational Development (GED). Négy tantárgyból álló vizsga, amely az Egyesült Államokban lehetőséget ad azoknak, akik nem fejezték be a középiskolát, hogy a középiskolaival meg-egyező tudásukat igazolják.

– Sajnos ez azt jelenti, hogy más ösztöndíjak nem igazán jönnek számításba. Azoknak a határideje, amelyekre jogosult lehetett volna, már lejárt. Sajnálom.

A leereszkedő hangnemtől csikorog a fogam. Sok mindent tudnék neki mesélni arról, hogy miért csak GED-et szereztem, nem pedig rendes érettségit – például, hogy végig kellett dolgoznom a középiskolát, mielőtt végleg otthagytam, vagy hogy a nevelőanyám olyan gyakran vett ki az iskolából kis koromban, hogy amúgy sem volt időm tanulni bármit is.

De ez mind úgysem igazán érdekelné őt, ezért nem is vesződöm vele.

– Kitalálok valamit – ígérem inkább. – Ha kell, zsebből fizetem ki a tandíj hátralévő részét. Csak egy kicsit több időre van szükségem, hogy megszerezsem a pénzt.

– Értem – vágja rá szkeptikusan, miközben beír valamit a számítógépébe. – A jövő hét végéig adhatok időt, hogy átutalja a pénzt. De utána megszűnik a hallgatói jogviszonya.

Bólintok, és nyelek egy nagyot.

Ez nem sok idő, és elég tetemes összegről van szó. De komolyan gondoltam, amit mondtam neki. Ki fogok találni valamit.

– Következő! – szól oda a férfi a vállam felett egy másik hallgatónak, és int, hogy lépjen előre. Ezt elbocsátásnak veszem, mivel az is, aztán zsongó fejjel és görcsbe rándult gyomorral elhagyom az irodát.

Szarul érzem magam, de legalább vége a tanításnak, úgyhogy ma már nem kell több órára beülnöm. Lehajtott fejjel megyek végig a kampuszon, mivel nem akarom felvenni a szemkontaktust az itt lézengőkkel. Most nincs kedvem April Simmsszel és a ribancokból álló sleppjével foglalkozni, mert ha elkezdenek gyötörni, ahogy szoktak, akkor lehet, hogy kiborulok.

Szerencsére a kampusz szélén álló buszmegálló felé tartva nem futok össze velük, és sikerül pont odaélnem, amikor beáll a busz. Az első szerencsés fordulat ezen az átkozott napon.

Lehuppanok az elnyűtt ülésre, hatalmasat sóhajtok, és egy pillanatra lehunyom a szemem, hogy megpróbáljam elhessegetni magamtól a nyomasztó érzést.

Nem meglepő módon ez nem sikerül.

A fejemet az ablaknak támasztva hagyom, hogy a busz duruzsolása és zötyögése átjárja a testemet, mialatt a sofőr lassan keresztüllavírozik Detroit utcáin. Néhány megálló múlva leszálok a buszról, aztán három saroknyit gyalogolok a sztriptízbarig, ahol pincérnőként dolgozom.

A Sapphire egy a sok sztriptízbar közül Detroit ezen részén. Két éve dolgozom itt, annyi műszakot vállalva, amennyit csak be tudok illeszteni az órarendembe. Mivel arra sem volt időm, hogy az órák és a munka között hazamenjek, feljebb húzom az iskolatáskámat a vállamon, ahogy a személyzeti helyiség felé tartok.

Késő délután van, így a klubban még nincs nagy forgalom. Csak a törzsvendégek vannak itt, akik a bárpultnál vagy a színpad közelében ülnek, már félrészegen és unottan bámulják a színpadon vonagló, másodvonalbeli táncosokat.

Ők a legnagyobb kuncsaftjaink, akiket elhagyott a szerencse, vagy akik megcsalják a házastársukat, vagy egyszerűen ki vannak ütve, és csak azért jönnek ide, hogy érezzenek valamit, amíg mindenki más még a munkahelyén van.

A mosdóba besurranva átöltözöm az utcai ruhámból a pincérnői egyenruhámba – egy szűk szabású ruhába, amely felcsúszik a combomon, elöl pedig mélyen dekoltált. Hullámos hajam a vállamra omlik, miközben a ruha szegélyét húzogatom, kissé megigazgatva, ahogy mindig szoktam.

Bármennyire rángatom is azonban a ruha anyagát, a jobb karomon, a jobb combomon és a bal lábamon lévő égési sebek továbbra is látszanak, habár a bordáim egy részét és a hátamat borító hegek rejtve maradnak. Mostanra már rég begyógyultak, de a heges bőr még mindig csúnya és deformált, és a mosdó neonfényében a forradások még rosszabbul mutatnak.

A középszőke hajam, finom vonású arcom és világosbarna szemem másnál talán megkapónak hatna, de szinte biztos vagyok benne, hogy a hegeken kívül senki nem lát mást, ha rám néz.

– Nem számít, Willow – emlékeztetem magam, a tükörképemnek suttogva a szavakat. – Itt úgyis mindenki a táncosokat nézi.

Veszek egy mély lélegzetet, és lehúzó a szoknya alját, amennyire csak lehet, aztán kislisszolok a mosdóból, hogy munkához lássak. Az asztalok kezdenek megtelni, én pedig robotpilóta-üzemmódban teszem meg a köröket, miközben az agyam még mindig az előbb kapott ultimátumon kattog.

Ki kell találnom, hogyan fizessem ki a tandíjam maradékát, különben oda a jogviszonyom.

Valaki füttyent – a hang átvág a beszélgetés zaján és a zene dübörgésén. Arra fordulok, ahol az egyik táncosnő épp befejezi a műsorát, a nézőkre kacsint, és összeszedi a borraivalóját, mielőtt lesasszézna a színpadról.

Bassza meg, bárcsak én is megtehetném ezt!

A táncosok valószínűleg tízszer annyit keresnek, mint én. Még a kevésbé népszerűek is általában egy köteg készpénzzel távoznak az éjszaka végén. A kuncsaftoknak elvileg borraivalót kellene adniuk, amiért felszolgálom nekik az italt, de a legtöbben tartogatják a papírpénzt, hogy a táncosoknak dobják, vagy a tangájukba dugják, így nemigen kapok többet, mint amennyit Carl órabérben fizet nekem.

Miközben kiviszek egy tálcanyi italt az egyik hátsó asztalhoz, ez a gondolat szöveget üt a fejembe, és az ajkamat rágcsálom, amikor egy vad, örült ötlet villan az agyamba. Mielőtt lebeszélhetném magam róla, leteszem az üres tálcat a bárpult-hoz, majd mély levegőt véve elindulok a klub hátsó részébe, a főnököm irodája felé.

Az ajtó résnyire nyitva van, és amikor bekukucskálok, látom, hogy az íróasztala mögött ül, és élő közvetítést néz a klubról.

Valószínűleg a táncosokat stíröli.

– Öhm, Carl! – szólítom meg, az ajtófélfán kopogtatva. – Beszélhetnék veled egy percre?

Ahogy szélesebbre tárom az ajtót, rám kapja a tekintetét, a szemében nyomban ingerültség lobban fel. A Sapphire-t vezető Carl Gleasonnal kapcsolatban sosem merült fel a kérdés, miért üzemeltet sztriptízklubot, tekintve, mennyire „barátságos” szokott lenni a táncosokkal, és hogy a számítógépe képernyőjén mindig élő közvetítés megy a színpadról. Csak egy lépésre van attól, hogy az öltözőben ólálkodjon, mint valami kukkoló, és bele sem akarok gondolni, mit csinál itt hátul az irodájában, ahol senki nem látja.

– Willow! – üdvözöl, és máris ingerültnek tűnik. – Mit akarsz?

A hasam megfeszül, a bőröm bizsereg az idegességtől, de felszegem az állam, és nekiveselkedem.

– Azt akartam kérdezni, hogy esetleg... elkezdhetnék-e vetkőzni. Szükségem van a pénzre.

Ez határozottan felkelti a figyelmét, és a szemöldöke felszalad a visszahúzódó hajvonala irányába. A pillantása tetőtől talpig végigjár a testemen, és egyszerre van benne valami elutasító és undorító. Érzem, ahogy minden idomot és min-

den heget szemügyre vesz, és küzdök a késztetés ellen, hogy megpróbáljam még jobban elfedni magam.

Végül megrázza a fejét.

– Áh – mondja, miközben a szeme elidőzik a kilátszó sebhelyeken. – Egész jó alakod van, de senki nem akarja látni azt a szart. A férfiak, akik idejönnek, eleve el akarnak szabadulni a rusnya, nyavalygó ribancoktól, akiket elvettek, szóval azt akarják nézni, ahogy gyönyörű lányok rázzák a színpadon, amijük van. Nem pedig valami cirkuszi látványosságot.

Összeszorul az állkapcsom, és nagyot kell nyelnem. A durva szavai fájnak, ugyanakkor feldühítenek. De nem engedhetem meg magamnak, hogy ráförmedjek, és kockáztassam, hogy elveszítem ezt az állást. Az csak rontana a helyzeten.

– Tulajdonképpen ezért gondoltam arra, hogy esetleg jó ötlet lenne – mondom. – A hegeim lehet, hogy csúnyák, de mássá tesznek. Egyedivé. Az emberek nem véletlenül járnak cirkuszba, hanem hogy olyan dolgokat lássanak, amiket máshol nem. Előnyödre fordíthatnád, hogy más sztriptízklubban nincs ilyen.

Bár a hangom egyenletes marad, a szívem egy kicsit hevesebben kalapál beszéd közben. Lényegében felkínálom neki, hogy szörnyszülött látványossággá váljak, hogy az emberek megbámuljanak, kinevessenek vagy kiéljék a fura sebhelyfétisüket, miközben nézik, ahogy táncolok. Megalázó belegondolni, de legalább több pénzt hozna, mint az italfelhasználás.

Carl összehúzza a szemét, félrebillenti a fejét, miközben elgondolkodik a szavaimon. Megcsípi a kissé görbe orrnyergét, aztán megrázza a fejét.

– Nem. Bocs, drága! Nem megy.

Csalódottság önt el, és a földre szegezem a tekintetem, hogy ne lássa a szememben.

– Rendben – motyogom, és az ajtó felé fordulok. – Oké. Elnézést, hogy raboltam az idődet.

– Várj, várj, várj! – szól utánam Carl, amikor elindulok kifelé. – Várj csak! Tényleg kell a pénz?

Megállok a kilincsre tett kézzel.

– Igen.

– Szűz vagy?

Összevissza ver a szívem, és égő arccal megpördülök.

– *Micsoda?*

Ez nem válasz a kérdésére, de abból ítélve, ahogyan elvi-gyorodik, a reakcióm pont elég volt neki.

– Ja. Gondoltam – dűnnyögi, hátradőlve a székén. – Egy magadfajta? Persze hogy az vagy. Ebből kihozhatunk valamit.

– Miről beszélsz? – kérem ki magamnak, és próbálok nem olyan megszegyenültnek hangzani, mint ahogyan érzem magam.

Csak vigyorog rám azzal a vérlázító nézésével, és megint végigvándorol a tekintete a testemen.

– Nem állítalak a színpadomra, de egy csomó férfi van, aki rengeteget fizetne egy szűz puncióért, mindegy, milyen lányhoz tartozik. Ha komolyan gondolod, hogy pénzre van szükséged, ismerek egy nőt, aki érintetlen lányokat keres a bordélyába. Összehozhatlak vele... a bevételéd egy bizonyos százalékáért.

Tátva marad a szám, amikor hirtelen leesik, mit akar mondani.

Nem vetköznék.

Hanem *kurválkodnék*.

Egy hosszú pillanatig nem szólok meg, a gyomrom kavarg, miközben az agyam pörög. Egyáltalán nem így képzeltem el ezt a beszélgetést, és teljesen váratlanul ért a dolog.

– Amikor azt mondom, rengeteg pénz, azt úgy értem, hogy rengeteg pénz – folytatja Carl kitöltve a csendet, amikor nem

szólalok meg. – Tíz lepedő. Talán több is, ha elég jól csinálod, és valaki eléggé elszánt, vagy van akkora a fétise, hogy hajlandó eszeveszett összeget perkálni érte.

Basszus! *Basszus!*

Az rengeteg pénz.

Az majdnem elég, hogy fedezze a maradék tandíjat ebben a szemeszterben, a többit pedig ki tudnám egészíteni abból a kevéske megtakarításból, amim van.

Mégis hezitálok, és úgy bámulok Carlra, mint aki katatón állapotba került.

Nem akarok igent mondani. Tudom, milyen az, ha egy nő egyszer belemegy a kurválkodásba. Egy prostituálttal élve nőtettem fel, és emlékszem mindarra, amit a nevelőanyámnak meg kellett tennie. Voltak olyan hétvégék, amikor úgy éreztem, a kuncsaftok szinte egész nap jöttek-mentek a házunkban. Néha hallottam őket hörögni, káromkodni és mindenféle nevekkal illetni őt, míg ő csak nyögött, és úgy tett, mintha élvezné.

Soha nem akartam a nyomdokaiba lépni, és most szemtől szembe találtam magam annak a világnak a kapujával.

De nincs más mód, hogy megszerezsem a kellő pénzösszeget. Talán ha több időm lenne, ki tudnék találni valamit, de a tanórák és az itteni műszakok között úgysem tudnék másik melót vállalni. Hacsak nem akarok megkísérelni egy kisebb bankrablást, nincs más lehetőség.

Ha most az egyszer igent mondok, attól még nem fogok örökre kurválkodni. Carl ajánlata elég konkrét. Csak egyszer adhatom el a szüzességemet. Ha az már nincs, akkor fogom a pénzt, és kiszállok.

Felfordul a gyomrom, de nem utasíthatom vissza ezt a lehetőséget.

– Oké – suttogom elszoruló torokkal. – Megteszem.

A langaléta férfi elégedett képpel elmosolyodik.

Naná! Neki is csurran-cseppen valami, és nem neki kell széttennie a lábát.

– Rendben. – Bólint. – Felveszem a kapcsolatot a The Rose Gardennel, és megmondom, hogy van egy csajom, aki kellhet nekik. Gyere be hozzám holnap este, és elmondom, mit tudnak neked ajánlani, jó?

– Oké – motyogom újra.

Elidőzik rajtam a tekintete, és ahhoz képest, hogy egy perccel ezelőtt még szörnyszülöttnek nevezett, az arckifejezése kéjes és visszataszító.

– Jó. Most pedig kifelé! – Biccent. – Dolgom van.

Kilépek az irodájából, és kábulatban fejezem be a műszakomat, a basszus mély dübörgése pedig illeszkedik a szívem zakatolásához. Amint végeztem aznapra, felkapom hátulról a cuccaimat, és a lehető leggyorsabban átöltözöm a hétköznapi ruháimba.

Ahogy elhagyom a klubot, a könnyek, amelyeket egész este visszatartottam, szűrják a szemem.

Úristen, el sem hiszem, hogy belementem ebbe!

Már most hányingerem van, és mocskosnak érzem magam, pedig még el sem követtem a dolgot. De nincs más választásom. Ez a jövőmért van, és a végén meg fogja érni.

A látásom elmosódik a könnyektől, és lehajtott fejjel lépdelenek a sötét utcán a buszmegálló felé tartva, hogy hazamehessek. Annyira elmerülök a gondolataimban, hogy nem veszem észre az előttem lévő nagy testet, amíg bele nem ütközöm.

– Baszki! – Hátraszökkenek, és gyorsan megtörölöm a szemem, miközben próbálom megőrizni az egyensúlyomat.

– Hú! Óvatosan!

Egy nagy kéz kinyúl, és megtart, én pedig felnézek, és meglepetten pislogok.

A fickó, akinek nekimentem, magas és széles vállú, lezserül öltözött: koptatott farmert és az izmos karjára feszülő pótlót visel. Az utcai lámpa fénye megcsillan a szemöldökében lévő fémkarikán, ahogy félrebillenti a fejét. A szeme kékeszöld árnyalatú, ami az óceánra emlékeztet, és csillog, ahogy lenéz rám.

– Jól vagy? Elég komoly turbulenciával érkeztl.

Beszéd közben ferde félmosolyra húzza a száját, amelynek egyik fele magasabbra emelkedik, mint a másik. Amikor kissé megdönti a fejét, a mozdulat láthatóvá teszi a kusza barna hajában húzódó, bronzvörös tincseket.

Összeszorul a szívem, amikor rájövök, hogy bámulom őt, miközben még ott szárad a könny az arcomon.

– Jól vagyok – mondom gyorsan, és hátrébb lépek, kibontakozva a fogásából. – Bocsánat. Nem néztem, merre megyek.

– Ne is törődj velem! – Megvonja a vállát, majd kissé összehúzza a szemét, ahogy a könnyáztatta arcomra pillant. – Biztos, hogy jól vagy? Nem kell valami faszkalapot összevernem a kedvedért, ugye?

Erre kibuggyan belőlem a nevetés, ő pedig elvigyorodik.

A tekintete végigsiklik rajtam, de nem úgy fixíroz, mint Carl. Inkább úgy tűnik... érdeklődő? Vagy talán kíváncsi.

De a Sapphire egy eléggé zúrós környéken van, és habár a pasi jól néz ki, határozottan veszélyes is. Körüllengi a „ha baszakodsz velem, megjáród” légköre, és még ha Detroit job-bik részén lennénk is, akkor is ez az aura sugározna belőle.

– Nem. Semmi baj – motyogom. – Csak haza kell men-nem.

Esélyt sem adva neki, hogy bármi mást mondjon, megfordulok, és elsietek.

Igyekszem leszegett fejjel továbbmenni, de nem bírom megállni, hogy ne nézzek hátra a vállam fölött egy utolsó pil-

lantást vetve a srácra. Még mindig engem figyel, és a tekintetünk egyetlen másodpercre találkozik. Ez elég ahhoz, hogy összeránduljon a gyomrom, mire hirtelen visszafordítom a fejem, és majdnem kocogva teszem meg a maradék távot a buszmegállóig.

A busz épp indulni készül, amikor odaérek, és valósággal bevágódom. Hazafelé egy pillanatra sem nyugszom meg.

Mivel a pénzem nagy része az iskolára megy, a legtöbb, amit megengedhetek magamnak, egy picike, egyszobás lakás egy lepukkant épületegyüttesben. Mégis valamiféle megkönnyebbüléssel és gyengédséggel veregetem meg a korlátot, ahogy felmegyek a lépcsőn a második emeletre, ahol lakom.

Amikor betöltöttem a tizennyolcat, amilyen gyorsan csak tudtam, eljöttem a nevelőanyám házából. Elegem volt abból, hogy éjjel nem tudtam aludni, mert azt kellett hallgatnom, ahogy kefél bárkivel, aki fizetni tud, napközben pedig meg kellett küzdeni a hangulatingadozásaival. Egy kis házban lakik az Eight Mile gyorsforgalmi út közelében, és bár még mindig képes visszazippantani az életébe, már legalább van egy hely, ahová elmenekülhetek.

Egy hely, ami csak az enyém.

Miután elfordítom a biztonsági zárat, ledobom a táskámat a szobámban lévő, nyikorgó, régi ágyra, aztán kibújok a ruháimból, és a zuhanyzó felé veszem az irányt.

A csövek kattognak és zörögnek, amikor a víz elkezd lezúdulni, és hálásan felsóhajtok, amiért ez egy olyan este, amikor a vízmelegítő úgy döntött, működni fog. Szükségem van rá a mai napom után.

Általában egy gyors mosakodás elég ahhoz, hogy egy hosszú tanítási napot és a munkát lesikáljam magamról, de ma nehezebb tisztának érezni magam. Kicsit több időt töltök a vízszög alatt, aztán kiszállok, és felveszem a legpuhább pizsa-

mámat, mielőtt a kanapéra kucorodnék házi feladatot írni és lakásfelújítás műsort nézni.

Azonban bárhogyan is igyekszem belefeledkezni a megszokott rutinjaimba, nem tudom megállítani, hogy a gondolataim ne térjenek vissza újra és újra a Carllal kötött alkura, miközben idegesség, szégyen és remény hadakozik bennem.

Jövő héten ilyenkor tízezer dollárral gazdagabb leszek.

És többé már nem leszek szűz.